

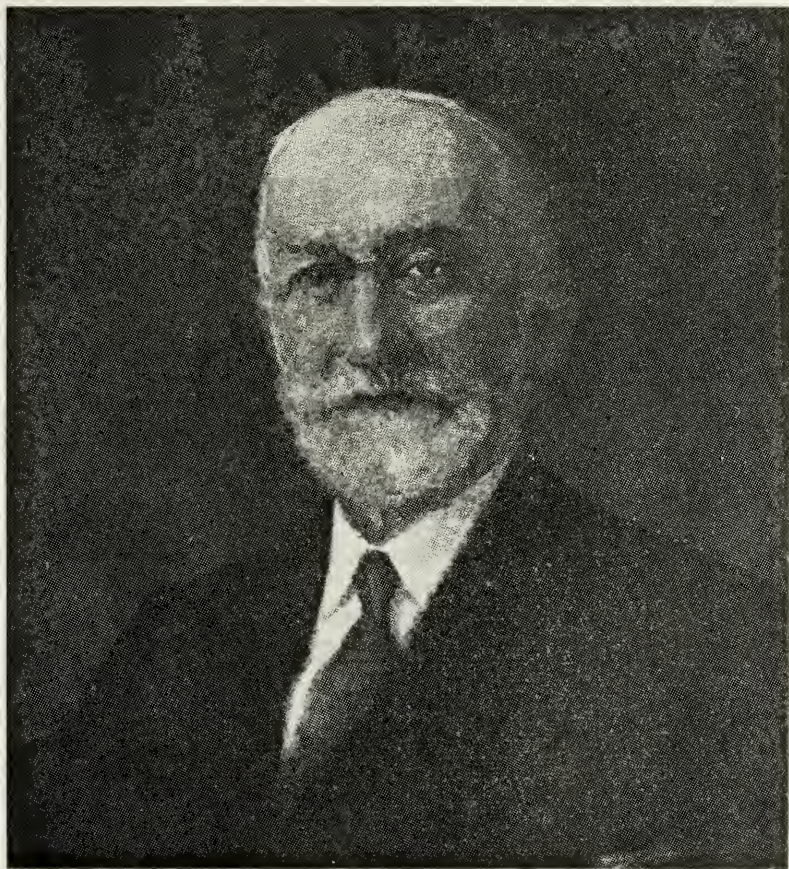
SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nummer 16

15. AUGUST 1937

86. Aargang

Heber J. Grant.

Velkommen til Danmark!

Naar disse Linier læses, vil Præsident Grant være i Danmark. Det er en usædvanlig Begivenhed, da det er 27 Aar siden en Præsident har aflagt Danmark et Besøg. Præsident Grant har siden sin Ankomst til Europa besøgt de fleste herværende Missioner.

Hvis vi tænker Sagen nøjere igennem, vil det forestaaende Besøg vække Glæde og Forventning i alle Sidste Dages Helliges Hjerter: for hvem er egentlig Præsident Grant? Det kan udtrykkes ganske kort: *Guds Profet*. Naar vi stadig har den Tanke i Erindring, vil Præsident Grants Tilstedeværelse faa stor Betydning for Kirkens Medlemmer her i Landet.

Præsident er et straalende Eksempel paa, hvad Jesu Kristi Evangelium kan betyde og gøre for et Menneske. Han er nu en Mand paa over 80 Aar, men straalere af Sundhed og aandelig Rigdom, en Profet, hvis Ord kan hjælpe os, og hvis urokkelige Tro og store Vidnesbyrd om det gengivne Evangeliums Sandhed vil gøre os stærke i Troen. Det er en Mand, som fra sin pure Ungdom har været en tapper Forsvarer af Guds sande Kirke.

Det er vort Haab, at Søskende og Venner i stort Antal vil komme og lytte til hans Røst. Maa vort Ønske da være, at Præsident Grant og Rejseselskab maa opleve nogle gode og indholdsrige Dage i Den danske Mission. Vi byder da Præsident Grant og Ledsagere: Hjertelig velkommen til Danmark!

Frafaldet og Forsoningen.

Tale af afdøde Orson Pratt.

Hvis Herren vil staa mig bi med sin Aand i denne Formiddag, agter jeg at tale lidt om Evangeliets Principper i Saliggørelsens store Plan, som lagdes før Verdens Skabelse til Gavn for denne Jords Beboere. Jesu Kristi Evangelium er af stor Ælde. Det blev beskikket i Himmeliens Raåd, før Verden blev til, og alle dets Principper, Ordinancer, For-

jættelser og Velsignelser fastsattes i Begyndelsen, før Mennesket kom til Jorden. Disse Principper er blevet aabenbarede for Menneskeslægten i forskellige Tidsaldre, ikke blot aabenbarede i Midten af Tiden, af Jesus og hans Apostle, men til Slægter, der levede paa Jorden før Apostlene.

Jeg ved, det er Sædvane i voré Dage at vælge et eller andet Skriftsted som Tekst og siden gøre Bemærkninger. Undertiden følger jeg denne Skik, undertiden ikke. Jeg vil imidlertid blot sige, at vi har ikke nogen Beretning om, at Jesus og hans Apostle brugte denne Fremgangsmaade i deres Prædiken. Vi har heller ikke nogen Underretning om, at Jesus eller Apostlene aabnede deres Forsamlinger med Sang, derefter Bøn og saa Sang igen, og da først kom Talen. Vi retter os ofte efter Nutidens Skik i denne Henseende, og ofte retter vi os ikke derefter, ligesom vi ledes af Sandhedens Aand. Heller ikke var det Skik i Apostlernes Dage at holde lange Bønner, men dersom de havde noget af Vigtighed at meddele Folket, da plejede de ikke at optage Tiden paa andre Maader end netop med at overbringe det Budskab, de havde. Af denne Grund finder vi, at deres Bønner i Almindelighed bestod af meget faa Sætninger.

Jeg skal i Dag vælge en Tekst af Bibelen, nemlig Johannes 3. Kap., 5. Vers: »Jesus svarede: Sandelig, sandelig siger jeg dig, uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.«

Der indeholdes meget i dette Skriftsted, som den store Mængde af Mennesker ikke tilfulde fatter eller forstaaer.

For at kunne forstaa det, kræves der, at vi kender det faldne Menneskes sande Tilstand; da vil vi kunne indse Nødvendigheden af en ny Fødsel, ellers vilde vi maaske ikke indse Nødvendigheden deraf. Der berettes i Skriften, at vore første Forældre, medens de var i Edens Have, overtraadte en vis Lov og Befaling, givet af den Almægtige, ved at æde af den forbudne Frugt, og denne Overtrædelse bragte dem under Fordømmelse, hvorved de hjemfaldt til en vis Straf, der bestod i Døden for deres Legemer af Kød og Ben. »Du er Støv og skal blive til Støv igen,« lød Dommen, udtalt over Adam. Hidindtil havde Adam været et rent, uskyldigt Væsen, hvis Organisme var beregnet paa evig Tilværelse. Døden havde ingen Magt over hans Tabernakel. Blodet, som flyder i Menneskenes dødelige Tabernakler, fandtes ikke i hans udødelige Legeme; men hans Aarér indeholdt et Fluidum af langt renere Natur end Blodet; de var, med andre Ord fyldt med Livets Aand, der havde til Hensigt at bevare dem i Uforkrænkelighed. Skønt de nød forskellige Slags Frugt i Haven, var der dog ingen

Frugt dersteds, uden netop een, kaldet den forbudne Frugt, som i mindste Maade kunde bevirke Tilintetgørelsen af Udødeligheden, der boede i dem. De var organiserede, baade legemlige og aandelige, saaledes at de kunde leve i Millioner af Tidsaldrer. Ved Overtrædelsen af den simple Lov, der blev givet dem, faldt de fra Udødelighed til Dødelighed, det er, deres Legemer blev underkastet Sygdom; Spiren til Død blev plantet i deres Indre, og paa den Dag, Adam aad af den forbudne Frugt, efter Herrens Tidsregning, vendte han tilbage til sin Moder, Støvet.

Det er sandsynligt, at der var dødelige Egenskaber eller giftige Stoffer i den Frugt, han spiste, der var bestemt til at overføre Spiren til Forkrænkelighed i hans Organisme og forandre den saaledes, at forskellige Naturkræfter kunde have Magt over den, saa den med Tiden kunde dø og opløses til Støv.

Var dette den eneste Straf, vor Fader Adam hjemfaldt til? Nej, dette var kun en Del af Straffen. I Adams og Evas Tabernakler boede et aandeligt Væsen, der var dannet af finere Materier end Kød og Ben — Materier, som var aandelige, uforkrænkelige og evige. Nutidens Immaterialister vilde maaske gøre Indvendinger herimod; men vi tror ikke paa en immateriel Substans.

De Aander, som boede i vore første Forældres Tabernakler, havde Evne til at tænke, føle, forstaa, se, handle og dømme, og havde en Vilje; med andre Ord, de var en Del af den store Livssubstans eller Aand, der opfylder det uendelige Rum, og som er i alle Ting og om alle Ting.

Over Menneskets Aand udtales ogsaa en Dom, paa Grund af dens Ulydighed, da den gav efter for Fristelsen; thi ved at handle efter dennes Forestillinger, blev han dens Tjener.

Dersom vi bliver et Væsen undergivet, befinder vi os under hans Magt og Herredømme, han leder os og udøver Myndighed over os enten til det Gode eller Onde. Adam og Eva havde bragt sig selv i en saadan Tilstand, at Fristeren havde fuldkommen Magt over deres Aander: de blev faldne Engles Tjenere, underkastede deres Bydende.

Lad os undersøge, hvorledes Faldet indvirkede paa deres Efterkommere. Vi arvede ikke Adams Overtrædelse, men Følgerne deraf. Der er Forskel paa at arve den første Synd og at føle Følgerne deraf. Vi siger ikke om Børn, der har arvet Svagheder efter deres Forældre paa Grund af Drukenskab, Fraadseri, Udsvævelser og Laster af hvilken som helst Slags, at det er Virkninger af Børnenes personlige Synder. Dette er ikke Tilfældet; de arver kun Følgerne af Forældrenes Synder. Saaledes er det med alle Adams Børn,

Følgerne af Adams og Evas Overtrædelser er gaaet over paa os; deraf kommer det, at alle Adams Sønner og Døtre er blevet dødelige. Spiren til Opløsning er nedlagt i vore Tabernakler, fordi vore første Forældre syndede, og dog er vi ikke skyldige i deres Brødre.

Adam og Eva blev endvidere i Aanden det Væsen undergivet, som fristede dem. Børnene, der avledes af dem, blev faldne Tabernakler, ligeledes det samme Væsen undergivet, forudsat at der ingen Forsoning var sket.

Herfra skriver sig Faldets fordærlige Følger, fraset at en Forsoning skulde gøres.

Lad os dernæst undersøge Straffens Varighed. Skulde Straffen ophøre efter en vis Tids Forløb? Jeg ønsker, I skal betragte dette Punkt uden mindste Hensyn til Forsoningen. Hvis der ingen Forsoning havde fundet Sted, vilde vore første Forældres Legemer, saavel som alle deres Børns, været gaaet tilbage til deres Moder, Jorden, for aldrig mere at oprejses. Vilde ikke det have været en evig Død for Kød og Ben? Hvis ingen Forsoning var sket, kunde der ingen Opstandelse være. Hvorledes kunde Mennesket, som et faldent og fordærvt Væsen, forsone for sine egne Synder? Han kunde ikke gøre det. Hvordan kunde han frigøre sig fra Satans Magt, hvem han selv havde underkastet sig? Han kunde ikke. Satan havde Krav paa ham, og Mennesket havde ikke i mindste Maade nogen Magt til at løsrive sig fra hans Aag.

Dette er, hvad vi kalder det faldne Menneske, og dette er, hvad vi kalder aandelig Død, ikke en Opløsning af de aandelige Elementer, men Aandens Underkastelse under Satans Herredømme i lige saa lang en Tid, som Kødets var underkastet Døden, nemlig evigt.

Lad os nu et Øjeblik betragte den store Plan, som Gud lagde til Menneskenes Genløsning, før Adam sattes i Edens Have. Gud saa i sin Forudvidenhed, at Mennesket vilde falde fra sin første ophøjede Stilling ved at afvige fra hans Befalinger, at det vilde paaføre sig evig Død baade for Legeme og Aand. Nu var det belejlige Øjeblik kommet for Barmhjertigheden at gribe ind.

Retfærdigheden havde overgivet dem til evig Død og Elendighed, men Barmhjertigheden kunde ikke gøre sig gældende uden paa visse Betingelser, med mindre Retfærdighedens Fordringer derved blev krænkede.

Og hvilke kunde vel disse Betingelser være? Vilde Gud antage et fordærvt, syndigt, nedværdiget og faldent Væsen som Sonoffer for dets egne Synder? Nej, det vilde ikke fyldestgøre Retfærdighedens Fordringer. Gud kunde ikke paa nogen som helst Maade lade Barmhjertigheden træde

i Kraft uden derved, at et syndefrit Væsen led paa det syndige Menneskes Vegne. Da Synden var begaaet mod et fuldkommen Væsen, da den i Overtrædelse af en Lov, der var udstedt af et fuldkomment Væsen, maatte Forsoningen tilvejebringes af et fuldkomment Væsen. Derfor sendte Gud sin Eenbaarne i Midten af Tiden, som paatog sig det faldne Menneskes Lignelse, det er, han iførte sig et Legeme af Kød og Ben, uagtet han ikke var skyldig i den oprindelige Synd. Dette gjorde han ganske frivillig paa sin Side.

Til Belærelse for de Hellige skal jeg henvise til et Sted i den inspirerede Oversættelse af Abrahams Bog, hvor vi læser, at i Raadsforsamlingerne i Evigheden, før Verden blév til, lagde Gud den store Frelsningsplan. Da han kom til den Del af samme, der omhandlede Menneskets fremtidige Genløsning, der maatte tilvejebringes ved et Offer, spurgte han: »Hvem skal jeg sende?« Han vilde ikke, om jeg saa maa udtrykke mig, sige til nogen i Raadet: »Du er Manden, Du skal gaa ud og gøre denne Forsoning; han syntes ikke om at udøve denne Slags Myndighed over noget uskyltigt Væsen, men han saa sig omkring i Forsamlingen, som om han ønskede sig een vilde stille sig frivillig. Og een lig Menneskets Søn svarede: »Her er jeg, send mig!« Her var altsaa et Tilbud af Guds Søn, den Førstefødte. »Jeg vil gaa ned og forløse Menneskeslægten paa de Betingelser, Du har fastsat.«

Men hvorledes kunde han genløse Menneskene?

Han kunde ikke gøre det paa anden Maade, end ved at lide for den paa dens Vegne. Dødsstraffen var vedtaget for Menneskets Overtrædelse. Hans Fader kunde f. Eks. have talt med ham i følgende Udtryk: »Dersom Du, et rent, syndefrit Væsen, min eenbaarne Søn, er villig til at gaa ned og paatage Dig det samme Legeme, som Menneskenes faldne Børn have, et faldent Legeme af Kød og Ben, der er underkastet Smerte, Svaghed, Sygdom, Fristelse og tilsidst Døden, og hengive Dig selv som et Sonoffer, endskønt det ikke kræves af Dig, thi Du har ikke begaaet nogen Synd, hvorfor jeg skulde lade Døden komme over Dig; dog hvis Du gør dette frivillig og holder mine Befalinger i alle Ting og ikke synder imod mig, saa vil jeg antage det Offer, Du bringer paa Dine yngre Søskenes Vegne, og jeg vil have Barmhjertighed med dem; i modsat Fald kan ingen Barmhjertighed vises dem, thi Retfærdigheden maa ske Fyldest, og maa hjemfalde til evig Elendighed, da de er fængslede til det Væsen, som de har adlydt.«

Her ser vi altsaa Betingelsen, hvorpaa Barmhjertigheden kunde virke for Menneskenes faldne Sønner og Døtre. Naar kunde den træde i Kraft? Kunde den gøre sig gæl-

dende, før Forsoningens Blod var blevet udgydt? Ja, Guds Søn havde frivilligt tilbudt sig at udføre denne Gerning og at lide og dø for sine Søskende, før Menneskene sættes i Haven; derfor ansaa Gud det, som om Forsoningen virkelig var sket. Derfor kaldes han Lammet, der blev slagtet, saa at sige, før Verdens Grundvold lagdes, og af denne Aarsag kunde han have Barmhertighed med Adam, Enoch, Abraham, Profeterne og Menneskenes Børn, saa længe Jorden staar, formedelst Forsoningen, der skulde finde Sted i Midten af Tiden.

Men det store Spørgsmaal, som vi ved denne Lejlighed skal tage under Overvejelse, er: Hvorledes kunde de faldne Mennesker blive delagtige i Velsignelserne, tilvejebragte ved denne Forsoning? Skulde de alle uden nogen som helst Betingelse blive forløste ved Kristi Blod? Skulde det ske ene og alene ved fri Naade uden nogen Medvirkning fra Skabningens Side? Eller var der fastsat visse Betingelser, paa hvilke Menneskene kunde nyde Gavn af Kristi forsonende Blod? Jeg vil besvare disse Spørgsmaal. Jesu Kristi Forsoning genløser Menneskene ubetinget, saavidt Faldet angaar. Jeg ønsker, I skal forstaa dette tydeligt. Der kræves ingen Tro, Omvendelse, Daab eller nogen som helst Handling fra Menneskets Side for at blive genløst fra Faldet eller fra de Synder, vore første Forældre begik. Ikke en eneste af os er skyldig, fordi Adam og Eva syndede. Spiste vi af den forbudne Frugt? Var vi i Haven ved hin Lejlighed og udstrakte vor Haand for at tage af Frugten og spise deraf? Hele denne og alle tidligere Generationer vil med een Mund svare: »Vi var der ikke.« Vi er ikke blevet fordømte for en Synd, som vi ikke har begaaet. Kan vi omvende os fra noget, vi aldrig har gjort? Jeg benægter, at Menneskene kan omvende sig fra Adams Synd, thi de har aldrig taget Del i den. Vi udøvede ikke vor Handlefrihed den Gang, hvorfor da ikke blive genløst fra den uden Udøvelse af vor Handlefrihed? Hvorfor ikke blive genløst ved fri Naade alene uden Gerninger? Hvorfor opfordres til at omvende os, tro og døbes for Adams Synd?

Det vilde være Daarskab. Jesu Kristi Forsoning vil genløse enhver Søn og Datter af Adam fra hans Dage af indtil Verdens Ende, saa vidt denne Synd angaar.

Derfor er alle Smaabørn genløste fra Faldet og er fuldkommen uskyldige og rene for Gud. Den oprindelige Synd og dens Virkninger, og dersom disse strækker sig til de sildigste af Adams Slægter, vil ogsaa Forsoningen udstrække sig til alle hans Efterkommere og forløse dem fra Faldets Følger. Men man kunde spørge: »Hvis vi ved Forsoningen ubetinget skal genløses fra Adams Fald og dets Følger,

skal vi da ikke bringes tilbage til den samme Tilstand, som Adam var i? Han var et udødeligt Væsen, og vi vil alle blive bragte tilbage til Udødelighed, enten vi saa er Hellige eller Syndere. Den Lov er blevet givet, at alle Mennesker skal opstaa til Udødelighed.

Da vil I være, ligesom Adam var før Faldet.

Redaktionelt.

En Afskedshilsen.

Nødig sige vi: »farvel!«
 Men »velkommen!« o, hvor gjerne!
 Har vi rigtig kær en Sjæl,
 Er han nær dog i det fjærne.

Ingemann.

Med Udgaven af Skandinaviens Stjerne for første August sluttede min Virksomhed som Medredaktør ved Stjernen, og samtidig min Missionsvirksomhed i Danmark.

Det er med vemodige Følelser, at jeg lægger Pen og Papir til Side og forlader det lille, hyggelige Kontor, der siden første Januar 1936 har været mit Virkefelt, og det hvisker saa underlig tungt herinde:

»Livet forsvinder i Hast som en Drøm,
 Aar efter Aar iler bort.«

For Læserne af vort lille Blad betyder det ingen Ting, da en dygtig og erfaren Mand, Orson B. West, som tidligere har skrevet Stjernen, har taget Arbejdet op, hvor jeg slap. Men for mig mener det, at Tæppet nu gaar ned efter en anden Scene af Livets Drama.

Det er tredie Gang, der skal siges Farvel til mit elskede lille Fødeland, til Frænder og Venner fra Barndommens og Ungdommens Aar og til nye Venner, der er fundet gennem de sidste to Aars Ophold her, og hvis Hjerter, ved Evangeliets Søskendebaand, er blevet knyttet saa tæt til mit. Og er det kun en ringe Del af Stjernens Læsere, jeg har haft det Privilegium at stifte Bekendtskab med, saa føler jeg dog en underlig Tilknytning til hele Bladets Læsekreds. Tankerne flyver i Forvejen, vest paa, over Hav og Land, til dem, der venter ved den lille Arne der hjemme, dog alligevel smerter det, naar der slides i de Baand, der nu trues med at brydes, men saa toner Ingemanns smukke Ord atter frem:

Mødes Blik med Blik ej mer,
 Er de kære Smil bortfløjne,
 Blik og Smil, som ingen ser,
 Mødes dog med Sjælsøjne.

Jeg ønsker at rette en Tak til Missionspræsident Alma L. Petersen for den Tillid, som han stadig har skænket mig i Udførelsen af mit Hverv. Jeg takker Missionærene, som saa trofast og ihærdigt har arbejdet for at faa vort Blad udbredt blandt Folk, som ikke tilhører vort Samfund, saaledes at Stjernens Læsekreds i Løbet af det sidste Aars Tid er blevet mere end fordoblet. Jeg ønsker ogsaa at takke Stjernens Læsere for de mange opmuntrende Ord, der Tid efter anden er blevet mig tildelt. Jeg føler mig taknemlig til Slægt og Venner herhjemme for det varme, uskrømtede Venskab, jeg har mødt hos dem alle. Og jeg rejser fra Danmark med en Taknemlighedsfølelse i mit Bryst mod Land og Folk i Almindelighed for den Velvillie og Imødekommenhed, jeg har været Genstand for over alt.

Maa Broder West have Lykke og Velsignelse i sin Gerning, at Stjernen maa bringe Herrens advarende Ord til mange Hjem, hvor det endnu aldrig har fundet Vej.

Hans Mikkelsen.

Hilsen til Hjemmene i Danmark

fra Danske i Salt Lake City.

*Sønner og Døtre fra Hjemmene dine
 Sender en Hilsen til Søren og Stine;
 Sender en Hilsen til Fader og Moder,
 Hjertelig Hilsen til Søster og Broder;
 Sender en Hilsen til Præster og Degne
 Rundt om i Danmarks forskellige Egne;
 Sender vor Hilsen til fattige, rige,
 Thi for Vorherre vi alle er lige;
 Sender vor Hilsen til alle, vi kender;
 Kærligste Hilsen til alle vi sender.*

Niels F. Green.

Ungdomsforeningens Valgsprog

1936 - 37

Tale af Karen Margrete Jensen.

»Pryd dine Tanker med Dyd, saa skal du have større Frimodighed for Herrens Aasyn.« — Dette Valgsprog er blevet fremsagt her i Ungdomsforeningen hver eneste Tirsdag Aften siden September Maaned, og vi har modtaget mange gode Raad og Tanker med Hensyn til det, som vilde være os til stor Nytte og Gavn, om vi blot vilde prøve paa at praktisere dem i vort daglige Liv.

Naar jeg nu i Aften er blevet bedt om at sige nogle faa Ord angaaende Valgsproget, vil jeg prøve paa at fremhæve nogle faa Tanker, som jeg tror, det er nødvendigt for os at skænke lidt Opmærksomhed, hvis vi virkelig ønsker at leve op til vort Valgsprog.

Der er et gammelt dansk Ordsprog, som siger: »Slet Selskab fordærver gode Sæder.« Der er faa Ord, der er mere sande end disse. Hvis vi vilde se os rundt omkring i Verden, vilde vi næppe finde et eneste Menneske, som ikke til en vis Grad bliver paavirket af de Mennesker, de til Stadighed omgaas med; men det er dog den unges Sind, der lider mest derved, thi det er endnu vaklende og ubestemt og modtageligt for alle Slags Indtryk udefra.

Men førend vi overvejer de daarlige Følger af slet Selskab, lad os da undersøge det førnævnte Ordsprogs virkelige Mening.

Naar man taler om godt Selskab, menes der i Følge manges Begreber rige og ansete Folk uden Hensyn til deres Moral, og de, der færdes med saadanne, siges at færdes i godt Selskab, endskønt disse Mennesker maaske overtræder mange af de største Bud. — Jeg kunde i Aften lide at ulede en lidt anden Mening af denne Udtalelse, saa at Ondskab og slet Selskab betragtes i samme afskyelige Lys, enten det bliver praktiseret af rige eller fattige.

Vi kunde maaske inddele: Slet Selskab i følgende tre Hovedgrupper.

1. I denne Klasse kunde vi indbefatte alle de, som ønsker at fordærve og tilintetgøre Bibelens Lærdomme og driver Spot med al Gudsdyrkelse.

2. Denne Klasse indbefatter alle dem, som ønsker at fordærve den unges Ærlighed og Loyalitet. Til disse kan særligt henregnes alle Spillere og Bedragere.

3. I denne Gruppe kan de indbefattes, som sikkert er mest farlige for Ungdommen, nemlig den Slags Mennesker,

der ikke tænker paa andet end at tilfredsstillere deres Lidenskaber og Sysler paa alle Slags daarlige Maader.

Foruden disse tre Grupper Mennesker, som vi benævner som: Slet Selskab. Tankeløse, intetsigende Karakterer, som ikke har noget Ønske om at gøre Fremskridt her i Livet; men som bortøder deres Tid med alle Slags ligegyldige Ting, og hvis højeste Pris synes at være: At de ikke er lastefulde. Faren, der ligger i at omgaas med slet Selskab, opstaar paa Grund af vor Tilbøjelighed til at efterligne andres Vaner og Manerer. Vi ser allerede i den tidligste Barndom, hvorledes Vaner og Manerer smitter. Det ganske lille Barn viser os i dets simple Forsøg paa at tale tydeligt, iblandt hvilke Mennesker, det er blevet opdraget, man øjner i dets Tale enten Spiren til en civiliseret Opførsel eller de første vilde Skud af Raahed og forsømt Dannelselse. Idet det nu vokser op, bliver dets Opførsel og Manerer, ligesom de Menneskers, som det til daglig er kommet i Berøring med.

Det er ikke alene Barnet, der bliver paavirket af de Menneskers Opførsel, som det omgaas med, men ogsaa den voksne. Vi kan maaske en eller to Gange nægte at gøre en daarlig Handling, som en Ven eller Kammerat opmuntrer os til at gøre; men hvis vi stadigt bliver fristet, vil vi til sidst give efter. Næste Gang vil det saa ikke blot være lettere for os at gøre den samme slette Ting, men endogsaa Ting, der er værre.

Modsat findes der intet, der er mere gavnligt for en Person end at omgaas godt Selskab. Der findes talrige Eksempler paa, hvorledes en karakterfast, god Ven har været i Stand til at hjælpe sine mere vaklende Kammerater til at blive lige saa udholdende og i Besiddelse af de samme gode Egenskaber som ham selv.

Det er derfor af uhyre Vigtighed, at vi altid forstaar at vælge os det rette Selskab.

Guds Rige.

Raadet ved Adam - ondi - Ahman.

Daniel saa i et Syn Nationernes profetiske Historie fra hans Tid og indtil Verdens Ende. Han saa de ti Kongeriger, som skulde opstaa af det romerske Kejserrige og senere et andet Kongerige, beskrevet som et lille Horn med »Øjne ligesom en Mands Øjne og en Mund, der udtalte store Ting«, i Bespottelsen imod den allerhøjeste. Bagefter saa Daniel den Tid, da Herren blev givet Magt over de hel-

lige og kom for at dømme Verden. Om denne vigtige Begivenhed er der blevet skrevet følgende:

Jeg blev ved at se, indtil Stole blev sat frem, og den gamle af Dage satte sig; hans Klæder var hvide som Sne, og Haaret paa hans Hoved som ren Uld, hans Stol var Ildsluer, Hjulene derpaa brændende Ild. En Strøm af Ild brød frem og gik ud fra ham; tusinde Gange tusinde tjente ham, og ti Tusinde Gange ti Tusinde stod foran ham, Retten blev sat, og Bøgerne opladte. Da saa jeg til, fordi man havde hørt de store Ord, som Hornet havde talt; jeg saa; indtil Dyret blev ihjelslaaet og dets Legeme lagt øde og givet hen til at opbrændes i Ilden. Og hvad de øvrige Dyr angaar, var deres Magt forbi, og dem havde det været givet, hvor længe de skulde leve til Tid og Stund. Jeg vedblev at se Synerne om Natten og se, med Himmelens Skyer kom der en som en Menneskenes Søn, og han kom lige hen til den gamle af Dage og blev ført frem for ham. Og ham blev givet Magt og Ære og Rige, og alle Folk, Stammer og Tungemaal skulde tjene ham; hans Herredømme, som ikke forgaar, og hans Rige er ukrænkeligt... Men den Højstes hellige skulde modtage Riget og besidde det evindeligt, ja, indtil Evighedernes Evighed. Da vilde jeg gerne have Vished angaaende det fjerde Dyr, som var anderledes end alle de andre, meget forfærdeligt, havde Jernhænder og Kobberkløer, aad, knuste og nedtraadte det overblevne med sine Fødder, og angaaende de ti Horn, som var paa dets Hovede samt det andet, som skød op, og for hvilket tre faldt; og dette var det Horn, som havde Øjne og en Mund, der talte store Ting, og hvis Udseende var større end de andres ved Siden af det. Jeg havde set, at samme Horn førte Krig mod de hellige og fik Overhaand over dem, indtil den gamle af Dage kom, og Retten blev tilkendt den Højstes hellige, og Tiden kom, da de hellige tog Riget i Besiddelse.

Med den Forklaring, som er kommet til Kirken igennem Aabenbaring, er dette Syn klart for os. Foruden denne Kundskab vilde vi ligesom Resten af Verden staa fuldstændigt uvidende overfor denne vidunderlige og vigtige Profeti. Vi har faaet Oplysning om, at det Sted, hvor den gamle af Dage skal sidde, er Adam-on-di-Ahman i Missouri. Paa dette Sted boede Adam, efter at han var blevet uddrevet af Edens Have. Her kaldte han tre Aar førend sin Død sine Efterkommere sammen, de af dem, som var retfærdige, og velsignede dem.

»Og Herren viste sig for dem, og de stod op og velsignede Adam og kaldte ham Mikael, Fyrsten, Ærkeengelen. Atter, i Opfyldelsen af denne Begivenhed i Daniels Syn,

Adam — den gamle af Dage — skal komme for at besøge sit Folk paa et Tidspunkt, da Dommen skal hvile og Kristus skal komme og modtage Herredømme, Herlighed og et Kongerige, som ikke skal forsvinde og »alle Folkeslag, Nationer og Sprog skal tjene ham«.

Hvorfor vil den gamle af Dage, som er Mikael, Ærkeengelen, eller Adam den ældste af alle, komme for at besøge sit Folk? Hvem er de Folk, som saaledes vil blive bødret ved dette Besøg? Ydermere, hvorfor vil Guds Søn komme paa dette Tidspunkt til Adam for at modtage et Kongerige og holde Dom? Disse er alle meget træffende Spørgsmaal, som ikke kunde være blevet rigtigt besvaret, havde Herren ikke aabenbaret Svarene til Profeten Joseph Smith. Den Forklaring, der kommer fra ham ved Aabenbaring, er som følger:

»Daniel taler i sit syvende Kapitel om den gamle af Dage; han mener den ældste Mand, vor Fader Adam, Mikael; han vil kalde sine Børn sammen og holde et Raad med dem for at forberede dem til Menneskesønnens Komme. Han (Adam) er den menneskelig Families Fader og præsiderer over alle Menneskers Aander og alle, som har haft Nøglerne maa staa frem for ham i det store Raad. Dette maa finde Sted, førend nogle af os forlader denne Tilstand. Menneskesønnen staar foran ham (Adam) og der gives ham Herlighed og Herredømme. Adam overgiver sin Forvaltningsstilling til Kristus, den som blev overgivet til ham som indehaver Universets Nøgler, men beholder sin Rang som Hovedet for den menneskelige Familie. — (Hist. of the Church 3: 386—7.«

Denne Indsamling af Adams Børn, hvor Tusinder og Titusinder er forsamlet vil blive en af de største Begivenheder, som denne oprørte Jord nogensinde har set. Ved denne Konference eller ved dette Raad vil alle de, som har holdt Nøglerne til en Husholdning afgive en Rapport om deres Forvaltning. Adam vil gøre ligevis, og derpaa vil han overgive al Myndigheden til Kristus. Saa vil Adam beskikkes til sit Kald som sine Efterkommeres Fyrste og vil blive officielt indsat og kronet til dette Kald for evigt. Derpaa vil Kristus blive modtaget som Kongernes Konge og Herrernes Herre. Vi ved ikke, hvor lang Tid dette Raad vil være samlet, eller hvor mange Møder, der vil blive afholdt i dette store Raad. Det er tilstrækkeligt at vide, at det er en Forsamling af Guds Præstedømme fra Jordens Begyndelse, i hvilken der vil blive afgivet Rapporter, og alle, der er blevet givet Husholdninger (Talenter) vil bekendtgøre deres Nøgler og Administration og afgive Rapporter om deres Forvaltning i Følge Lignelsen. Der vil

blive givet dem Dom, for dette er en Forsamling af retfærdige, de som har holdt, og som holder Nøglerne af Myndighed i Guds Rige paa denne Jord. Det skal ikke være de ondes Dom. Naar alle Ting er beredte, og hver Nøgle og Fuldmagt sat i Orden med en hel og fuldkommen Rapport om hver Mands Forvaltning, saa vil Kristus modtage disse Rapporter og blive indsat som retfærdig Hersker over Jorden. Ved dette store Raad vil han indtage sin Plads ved Tusinders forenede Stemmer, som er forsamlet der i Egenskaben af det Præstedømme de indehaver. Dette vil gaa foran de ondes store Ødelæggelsesdag og være Forberedelsen til Tusindaarsriget.

Jorden skal renses.

Efter dette store Raad skal der ske store Forandringer paa Jorden. I Fornyetelsen, der er blevet talt om af alle de hellige Profeter siden Verdens Begyndelse, skal Jorden blive fornyet og rensed for al Uretfærdighed. Esajas forudsaa dette og sagde, at der skulde en ny Himmel og en ny Jord, og den første skal ikke blive husket, heller ikke komme i nogles Sind. Paa din Dag vil al Fjendskab og øndt ophøre og Nationerne skal blive opslugt som en Del af Jesu Kristi Kongerige, efter at de er blevet rensed fra deres onde Indvaanere, som der er blevet forkyndt i de hellige Skrifter. I Pagtens Bog gives der os en yderligere Kundskab angaaende denne vidunderlige forandrede Stilling. Herren har sagt.

De skulde forberede sig paa den kommende Aabenbarrelse, da det Slør, der bedækker mit Tempel i mit Tabernakel og som skjuler Jorden, skal borttages, og alt Kød tilsammen skal se mig. Og alt, hvad der er forkrænkeligt, som findes paa den ganske Jord, baade af Menneskene og af Dyrene paa Marken og af Himlens Fugle og af Fiskene i Havet, skal fortæres. Og ligeledes skulde Elementerne smeltes ved stor Hede, og alle Ting skulde vorde nye, at min Kundskab og Herlighed maa bo paa hele Jorden. Og paa den Dag skal Fjendskab blandt Menneskene og Fjendskab blandt Dyrene, ja Fjendskab blandt alt Kød ophøre for mit Aasyn og paa den Dag skal enhver faa, hvad som helst han beder om. Og paa den Dag skal Satan ikke have Magt til at friste noget Menneske. Og der skal ingen Sorg være, thi der er ingen Død. Paa den Dag skal et Barn ikke dø, førend det bliver gammel, og dets Levetid bliver som et Træs Alder. Og naar han dør, skal han ikke hensove (det vil sige i Jorden), men blive forandret i et Øjeblik og drages op fra Jorden, og hans Hvile skal være herlig.« (Pagtens Bog 101: 23—31.)

Ondskab skal ikke bestaa.

Dagen og Timen paa hans Komme kender intet Menneske, ej heller Englene i Himlen, men han vil komme, naar Majoriteten af Menneskeheden er mindst forberedte, og naar de fornægter hans Magt sigende, at han forhaler sit Komme. Det vil være en Tidsperiode, der i alle Henseender vil være meget lig den i Noahs Dage, da den store Flod kom over Jorden. Der er blevet os fortalt, at det vil blive paa en Dag, da Kundskab bliver forøget (Daniel), men ogsaa paa en Dag, da Menneskene stedse vil lære; men aldrig vilde komme til Kundskab om Sandheden.« (Paulus.) Da Kristus tog Afsked med sine Disciple og for op til Himlen, stod der to Mænd i hvide Klæder, som sagde til dem: »I galilæiske Mænd, hvorfor staar I og stirrer op imod Himlen? Den samme Jesus, som er optaget fra eder til Himlen, skal komme igen paa samme Maade, som I har set ham fare til Himmelen.« Johannes havde faaet den Oplysning, at naar Kristus igen skulde komme tilbage, vilde det være for at regere paa Jorden i tusinde Aar. Dette er Bibelens Lærdom. Til Joseph Smith har Herren sagt:

»For jeg vil aabenbare mig fra Himlen med Kraft og megen Herlighed, med alle Hærskarerne deraf og bo i Retfærdighed med Menneskene paa Jorden i et Tusinde Aar, og de onde skal ikke bestaa ... Og atter, sandelig, sandelig siger jeg til eder, at naar de tusinde Aar er til Ende, og Menneskene igen begynder at fornægte deres Gud, saa vil jeg spare Jorden kun for en lille Tid.«

(Fortsættes)

Fra Missionsmarken.

AALBORG: Dansk Missionærforening afholdt en vellykket Afskedsfest i Aalborg den 30. Juli for Ældste Elmer Mørch, som er blevet kaldet til at udføre en Mission i Danmark. Missionsræsident Alma L. Petersen og Hustru overværede den vellykkede Festlighed, som var vel besøgt. Festens store Højtidelighed var det Øjeblik, da Præsident Petersen velsignede og beskikkede Broder Mørch til det ansvarsfulde Kald. Vi ønsker, at vor nye Missionær maa have Held og Lykke i sit Arbejde for Herrens Sag.

ESBJERG: Esbjerg Ungdomsforening afholdt Onsdag den 14. Juli en Udflugt; de unge benyttede deres Cykler, medens de

ældre transporteredes i Bil. Bestemmelsesstedet var en gammel Herregaard, der hedder »Endrupholm«, og som ligger 21 km fra Esbjerg. Vejret var godt og Omgivelserne smukke, saa Humøret var straalende. Efter Leg og Sejlture paa Aaen samledes de tilstedeværende paa en lille Plads, hvor der blev tændt et stort Baal. Da alle havde lejret sig om Baalet, blev der serveret varme Pølser og Rundstykker, som en ældre Søster havde skænket. Flere havde Ordet, og selve Baaltalen blev holdt af Murermester Petersen. Efter endt Spisning tog Kordirigenten Taktstokken, og der blev afsunget flere af Kirkens smukke Sange. Alt i alt en interessant og vellykket Tur.

SILKEBORG: Missionærforeningens Repræsentant i Silkeborg, Br. Orvill Thomsen, havde til Onsdag den 14. Juli arrangeret en Fest til Fordel for Missionærfondet. Festen, der aabnedes paa sædvanlig Vis med Salme og Bøn, blev i et og alt særdeles vellykket. Br. Will. Ørum Pedersen, der var kommet tilstede, gav en Forklaring over den danske Missionærforenings Formaal. Efter en Oplæsning og en lille religiøs Sketch solgtes der Kage og Saftvand, samt holdtes Auktion over Madpakker, som Damerne havde medbragt. Det viste sig her, at det ikke var Indholdet af Pakkerne, som blev bedst betalt, men derimod Indpakningen, da en almindelig indpakket Madpakke solgtes for, fra 30 Øre og til 1 Kr., løb de mere fikst indpakkede helt op til 2 Kr. I Aftenens Løb opførtes endnu en Sketch og en lille Revy samt anden Underholdning. At de tilstedeværende var tilfredse ses bedst deraf, at en fremmed Dame, som var tilstede kom og skænkede 5 Kr. til Kassen. Festen, der sluttede Kl. 22½ med Salme og Bøn, indbragte den pæne Sum af 25 Kr. + 5 Kr. i Gave. Tilstede var 35, Børnene iberegnet. E. T.

INDHOLD:

Velkommen til Danmark! ... 242 Frafaldet og Forsoningen ... 242 En Afskedshilsen 248 Hilsen til Hjemmene i Danmark 249		Ungdomsforeningens Valg- sprog 250 Gud Rige 251 Fra Missionsmarken 255
---	--	---

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr. Aar.

Ansvarshavende Redaktør: *Atma L. Petersen*,
 Priorvej 12, København F.
 Medredaktør: *Orson B. West*,
 Priorvej 12, København F.